

A la vaga i al carrer per defensar les dones treballadores!

written by Lluita Internacionalista | 8 de març de 2021

Aquest 8 de Març, Dia Internacional de la Dona Treballadora, no podem callar ni quedar-nos a casa. Totes les discriminacions i violències que ens ofeguen cada dia s'han agreujat enormement amb la pandèmia. Vivim una situació d'emergència sanitària, social i de drets, que el capitalisme i el patriarcat ens volen fer pagar doblement, com a dones i com a treballadores.

No és casual ni “natural” que les dones siguem majoria en les feines que, ara més que mai, s'han demostrat essencials: treballadores de la llar, gerocultores, auxiliars, infermeres, caixeres, treballadores de la neteja, jornaleres, treballadores dels serveis socials i de l'educació. El treball per la vida té nom de dona. I la precarietat també.

Les dones ens deixem la pell cada dia en la primera línia i també som les més colpejades per una crisi econòmica que ve de lluny i que s'agreuja: més atur (representem el 39% de la força de treball i som el 54% dels qui han perdut la feina), més precarietat (més subcontractació, més treball temporal i jornades parcials, més treball clandestí), discriminació salarial (22,2% a Catalunya) i en les pensions (amb una bretxa de fins el 35% segons la Seguretat Social). A més les tasques de cures i de la llar, augmentades pel teletreball, continuen caient majoritàriament sobre les nostres esquenes, per la manca de serveis públics per atendre els nostres infants, la nostra gent gran i les nostres persones malaltes.

A l'Estat espanyol el govern PSOE-UP -que s'autoanomena amb supèrbia “el més progressista de la història”-, igual que el

govern de la Generalitat d'ERC i JxCat, han afrontat la pandèmia sense posar la vida al centre ni fer res pels més vulnerables. Han prioritzat rescatar la patronal pagant els ERTOS fins a empreses amb beneficis, sense garantir que no hi hagués acomiadaments. Ni tan sols quan ens confinen aturen els desnonaments, que afecten majoritàriament dones i criatures, i arriben al punt de destrossar les pertinences i la vida d'una àvia de 94 anys "erròniament desnonada".

No han revertit les retallades ni les privatitzacions a la sanitat pública ni han intervingut la privada, no han derogat com prometien la reforma laboral per frenar la precarietat i els acomiadaments, no han reforçat l'escola pública ni els serveis socials com era urgent. Són les treballadores dels serveis públics -a la sanitat, a l'educació, als serveis socials i a l'atenció domiciliària- les que porten un any lluitant contra el virus i el seu impacte social. Com diuen les treballadores sanitàries que han convocat vaga el 10 de març: "Hem treballat. Hem patit. Hem emmalaltit. #Estemfartes". Cal un pla de xoc social per fer front a la crisi actual: de diners n'hi ha, cal deixar de finançar la Monarquia i l'Església, reduir la despesa militar i deixar de pagar el deute, per posar-ho tot al servei de les necessitats socials.

No falten diners en canvi per la policia o l'exèrcit: conscients que el xoc social està arribant s'armen contra nosaltres. Una repressió, que deriva cap a un estat cada cop més policial, abusant de la llei mordassa del PP (que havien promès derogar), reprimint les protestes com hem vist en els últims dies a Catalunya, a Madrid o a València. Una repressió que cau també contra el moviment feminista, com el cas de les companyes de 8MilMotius, que s'enfronten a una condemna de tres anys de presó per una acció el 8-M de 2018. Contra la criminalització de les manifestacions que ens vol imposar el govern, la dreta i la ultradreta en nom de la pandèmia, responem que si sortim als carrers aquest 8-M és precisament

per cuidar-nos: perquè és imprescindible acabar amb aquestes polítiques criminals.

Aquest govern tan “progressista” tampoc ha estat capaç d’una mesura tan bàsica com la regularització de tots els migrants sense papers, llançats al marge com a carn de canó de la sobreexplotació i l’esclavatge del segle XXI. Ni tan sols es garanteix a tothom l’assistència sanitària en plena pandèmia, perquè molts ajuntaments continuen posant traves a l’empadronament. Les migrants han de ser-hi per treure les castanyes del foc en el moment més difícil -com ara a residències d’avis-, però els seus drets continuen sistemàticament negats.

La crisi econòmica, el racisme institucional i la militarització donen ales a la ultradreta. Vox és un partit del règim creat des de l’alta burgesia, la guàrdia civil i els militars. Però el discurs identitari espanyolista, anti-català, masclista i xenòfob comença a fer peu en els barris més empobrits, on s’imposa la desesperació i la manca d’una alternativa.

L’abordatge militar i policial de la pandèmia, amb confinaments i tocs de queda ha agreujat encara més les diverses formes de violències masclistes i patriarcal que patim. Moltíssimes s’han vist confinades amb el seu agressor amb una exposició encara més gran al control sobre el seu cos i la seva vida. O han passat por -i patit agressions- anant i tornant de la feina amb tocs de queda que deixen els carrers totalment buits. Les trucades als serveis d’atenció s’han disparat, però tampoc hi ha hagut una resposta pública reforçant els serveis d’ajuda a dones maltractades -sobrecarregats de feina, amb precarietat laboral i externalitzats- per atendre aquest increment de violència masclista.

Hem vist també vulnerats i relegats els nostres drets sexuals i reproductius amb un sistema sanitari públic col·lapsat per

les privatitzacions, retallades i manca de recursos, que s'ha hagut de dedicar exclusivament a fer front a la pandèmia. Tant és així, que a Catalunya s'han duplicat els casos d'avortament per fora dels CAPs. A més, encara avui milers de companyes veuen negat l'accés a la salut (en particular la sexual i reproductiva), amb un silenci del govern i del parlament davant la exigència de reglamentació i modificació de la «llei d'universalització de l'atenció sanitària» que fem des de la Campanya pel dret a l'Avortament i la Sanitat Universal a Catalunya.

No callem ni callarem

Malgrat totes les dificultats de la pandèmia les dones hem continuat lluitant arreu. Les xarxes solidàries han estat claus per moltes famílies als barris. La lluita de les companyes del Servei d'Atenció Domiciliària reivindicant la municipalització a l'Ajuntament d'Ada Colau, també les de les educadores de carrer (que finalment han guanyat!)... fins a les Tècniques d'Educació Infantil, sortint a la vaga, marquen el camí. I ara ha de començar la lluita contra els 3.000 acomiadaments previstos a El Corte Inglés, els més de 300 de Robert Bosch de Lliçà d'Amunt... Hem d'organitzar-nos als nostres centres de treball, d'estudi i als barris i mobilitzar-nos. Ningú ho farà per nosaltres. Les nostres vides han de passar per davant dels seus beneficis. Perquè els nostres drets no poden esperar més, perquè no deixarem que ens els prenguin, perquè les nostres reivindicacions són urgents, i perquè és amb l'organització i la mobilització com hem avançat al llarg de la història.

I perquè ens hi va la vida

Aquest 8-M anirem a la vaga i al carrer per reivindicar:

- Derogació de les reformes laborals i de pensions. Ni Pacte de Toledo ni llei d'estrangeria.
- Treball i prestacions socials que garanteixin una vida digna i drets laborals i socials per a totes les

treballadores. Igual treball igual salari. Prou precarietat i acomiadaments. Sous i pensions públiques, dignes.

- Regularització de totes les companyes migrades i fi de la violència policial a les fronteres.
- Contra les privatitzacions i externalitzacions, per la recuperació dels serveis públics. Única xarxa d'educació pública, laica, inclusiva, gratuïta i amb perspectiva feminista.
- Polítiques públiques d'habitatge que aturin definitivament els desnonaments, ampliïn el parc públic i social de l'habitatge i que erradiquin l'especulació immobiliària i l'incompliment de la funció social de l'habitatge.
- Recursos per prevenir i eradicar totes les violències masclistes.
- Contra les agressions LGBTIfòbiques, per l'autodefensa feminista contra la justícia patriarcal hereva del franquisme.
- Per la separació de l'Església de l'Estat.
- Avortament lliure, gratuït i universal dins la xarxa pública. Pels drets sexuals i reproductius i una educació sexual, pública integral.
- Derogació de la llei mordassa. Llibertat de les preses polítiques, el lliure retorn de les exiliades i la cancel·lació de totes les causes obertes al voltant de les mobilitzacions pel dret a l'autodeterminació.

Per una sortida de classe i feminista a la crisi!

Visca la lluita feminista!